

Prvi je zletel s sani Dorče. Slabo je krmaril z nogami, pa ga je vrglo, ker je šlo tako bliskoma. Lenka je ostala sama na sankah, in še je šlo ... „Hi-hi-hi! Hop-hop!“ Strgulčev Ivan se je zadaj komaj lovil na saneh. Lenka je zaradi jadrne vožnje izgubila čepico, in še je šlo v dolino, toda veseli: „Hi-hi! Hop-hop!“ se je izpremenil v „O joj, joj-joj! Pomagajte! Očka, mama, ma-ma-a!“

V dolini se je Ivan vendar ustavil — čisto sam. Tako naglo ga je neslo mimo Lenke, da ni videl, kdaj so jo njegove sani vrgle v stran, da se je milo jokaje pobirala v snegu. Na ves glas začne klicati:

„Dorče! Lenka!“

Kakor odmev iz daljave mu je donelo nekaj slabotnega glasu izpod Beličevih hrastov gori sredi hriba: „Ivan! Ivan!“ Potolažen, da so se doklicali, pobere sani in gre iskat ona dva. Rdeči v lica, razkriti, v lase se jim je mešal sneg, mokre roke so si hukali, in ušesa so jim gorela, ko so bili po večkratnih klicih vsi trije skupaj in se — smejali.

„Ali se pojdemo še?“ vpraša Strgulčev junaško.

Dorče ga pa zavrne: „Danes ne več. Pretresel sem si glavo in ne vem —“

„Samo mojo čepico še poiščimo v snegu!“ poprosi Lenka, „potem pa domov, oh, samo domov!“

Ne lahko, vendar so našli čepico napol mokro v snegu in hiteli domov s ponesrečene vožnje, ponavljaje moško in samozadovoljno: „Ah, to je šlo, pa kako?“

Tudi Belič in ded sta se smejala, ko sta videla, kako junaško so se držali in kako skrbno zbirali „raztresene ude“ po snegu.

Ko se je Dorče nekoliko osušil, je že prišel Strgulčev — tudi preoblečen, a s knjigo pod pazduho. Dorče ga pogleda, in umela sta se: tudi on vzame knjigo, da skupno poizkušata, če bo sploh še kaj držala danes tako nemilo pretresena glava in koliko je še ostalo v nji. Lenka se jima je smejala.

Ah, to je šlo, in nič Dorčetovega znanja ni ostalo v snegu. Še drugi dan v šoli je šlo gladko, po šoli pa zopet na sani — mlada kri.

Mladi šolarček.

*Še mlad se vam zdim,
že v šolo hitim,
na klop grem sedet
in štejem do pet.*

*Ko zvon pozvoni,
odmolimo vsi,
brž k roki rokó
pred sebe lepó!*

*Kdor je nepazljiv,
glasan, nagajiv,
tam v kotu stoji,
na jok se drži.*

*A jaz bom samó
poslušen lepó,
tako še nekoč
učen bom na moč!*